

सम्पादकीय

भूमिगत गिरोहको छायाँमा सरकार

प्रधानमन्त्री बालेन्द्र साह सार्वजनिक कार्यक्रममा देखिदैनन् । संसद बैठकमा कहिलेकाही देखिन्छन् । सिंहदरबारस्थित प्रधानमन्त्री कार्यालयमा आउजाउ नियमित भए पनि उनलाई संसद र विभिन्न सरोकारवालाको भेट्न पाउने पहुँच छैन । अरु त कुरै छाडौं, मन्त्रीहरुले पनि भेट्न पाउँदैनन् । प्रधानमन्त्रीको यो कार्यशैलीले उकुसमुकुस बढाएको छ । भण्डै दुई तिहाईको बहुमत प्राप्त सरकारको काम गराईको तारतम्य नमिल्दा पार्टीभित्र र बाहिरको उकुसमुकुसको व्यवस्थापन गर्न प्रधानमन्त्री नलामे हो भने त्यसले समाजमा असन्तुष्टि र निराशा बढाउने निश्चित छ ।

लोकतन्त्रमा हरेक कुरा पारदर्शी हुनुपर्छ । पारदर्शिताले नै हो, लोकतन्त्रलाई बलियो बनाउने । तर प्रधानमन्त्रीले यो हेक्का राखेका छैनन् । काम गर्ने हो, अरु किन चाहियो भन्ने जवाफले मात्रै हुँदैन, प्रधानमन्त्री पद केवल प्राविधिक पद होइन, यो नागरिकसँग नियमित जोडिनुपर्ने पद हो । नागरिकका सरोकार र अपेक्षासँग नियमित अन्तरक्रिया गर्नुपर्ने पद हो । कर्मचारी, सुरक्षा निकाय र सञ्चारकर्मीसँग नियमित छलफल र अन्तरक्रियाले नै सरकारका कामलाई गतिशील बनाउँछ । अहिले कर्मचारीलाई त्रासमा राखिएको छ, कर्मचारी संयन्त्र विधिले होइन, प्रधानमन्त्री सचिवालयका सदस्यको निर्देशनका भरमा चल्न बाध्य छन् । मन्त्रीहरु भन्दा प्रधानमन्त्रीको सचिवालय शक्तिशाली भएको छ, जसले मन्त्रीहरु समेत असहज मान्न थालेका छन् । प्रधानमन्त्री सचिवालय सदस्यकै निर्देशनमा राहदानी विभागका महानिर्देशक तिर्थ अर्याललाई बलियो प्रमाण विना नै भ्रष्टाचारको अभियोगमा अख्तियारले मुद्दा चलाएको छ । अख्तियार प्रमुख सहितलाई प्रधानमन्त्री कार्यालय बोलाएर मुद्दा नचलाए बाहिर निस्कन नदिने चेतावनी पछि बाध्य भएर अख्तियार मुद्दा चलाउन बाध्य भयो । संवैधानिक निकायमाथि भएको नाङ्गो हस्तक्षेपले सरकार विधिको शासन होइन, दबाब र धम्कीको भरमा शासन गर्न चाहन्छ भन्ने प्रष्ट भएको छ । पूर्व उपप्रधान तथा अर्थमन्त्री विष्णु पौडेललाई सम्पति शुद्धीकरण विभागले मुद्दा चलायो, फण्डे २१ करोडको बिगो दाबीसहित मुद्दा चलाउँदा विशेष अदालतले पर्याप्त प्रमाण नपुगेको भन्दै साधारण तारेखमा रिहा गर्ने आदेश दियो । पार्टी कामको शिलशिलामा सुर्खेत पुगेका पौडेललाई जुन हतारोमा पक्राउ गरी म्याद थप्दै २५ दिन थुनामा राखियो, तर प्रमाण पुग्न सकेन । बलियो प्रमाणबिना पक्राउ गर्ने, तर अदालतले छाड्दा सरकारको छवि धुमिल हुँदै जान्छ भन्ने हेक्का प्रधानमन्त्रीलाई छैन ।

अहिले एउटा प्रश्न बलियोसँग उठेको छ, प्रधानमन्त्रीलाई कसले चलाएको छ ? उनी आफैं अन्तरक्रिया गर्दैनन् ? पार्टीसँग पनि नियमित सम्बन्ध र सम्पर्कमा हुँदैनन् । सुरक्षा निकाय प्रमुखले नियमित भेट पाउँदैनन् । प्रधानमन्त्रीलाई रिपोर्टिङ गर्नुपर्ने संवेदनशिल सूचना सचिवालयका सदस्यलाई दिन सुरक्षा निकाय प्रमुखहरू बाध्य छन् । मन्त्रीहरूले दिनुपर्ने आदेश प्रधानमन्त्रीको सचिवालय सदस्यले दिइरहेका छन् । मन्त्रीलाई रिपोर्टिङ नगरी मन्त्रालयका सचिवहरू प्रधानमन्त्रीका सहयोगीलाई रिपोर्टिङ गर्दैछन् । राहदानीको ठेक्का कसलाई दिने र नदिने विषयमा प्रधानमन्त्रीका सहयोगीहरूले धेरै चासो देखाए । महानिर्देशक अर्थाललाई पक्राउ गरी मुद्दा चलाउन दिएको दबाबले त शासन प्रणालीकै घञ्जी उडाएको छ । पञ्चायतकालमा पूर्व प्रधानमन्त्री सूर्यबहादुर थापाले भनेका थिए, शासन भूमिगत गिरोहले चलाएको छ । के अहिले पनि भूमिगत गिरोहले चलाउन थालेको हो ? विधिमा टेकेर थिति बसाल्ने सक्दा मात्रै सरकारप्राति भरोसा र विश्वास बढ्छ । विधिलाई किराना लगाएर आदेशका भरमा शासन चलाउन खोज्दा मनपरी र अराजकता मौलाउँछ । जनमत अस्थायी हो भन्ने हेक्का नभएसम्म शासक अहंकारी र दम्भी हुन्छ । सरकारले सय दिन बिताएसँगै चुलिएको असन्तुष्टिको आगोलाई निभाउन प्रधानमन्त्रीले आनीबानी र कार्यशैली सुधार गरेर मात्रै होइन, विधिलाई स्थापित गर्न सक्दा मात्रै संभव छ ।

सरकारका सय दिन: आशा, उपलब्धि र चुनौतीको संगममा

ईन्द्रप्रसाद मुसाल

बजारमा महँगी नियन्त्रण, रोजगारी सिर्जना, उत्पादन वृद्धि, लगानी विस्तार तथा उद्योग सञ्चालनमा तत्काल प्रभाव पर्ने परिणामहरू आउन सकेका छैनन् । विदेशिने युवाको संख्या घटाउने तथा स्वदेशमै रोजगारी सिर्जना गर्ने चुनौतीपूर्ण केही कसरत भएको सन्केत देखिएको छैन ।

त्यसैगरी प्रदेश संरचनाको पुनर्समीक्षा, प्रतिनिधिसभाको आकार घटाउने वा नघटाउने, राष्ट्रियसभाको पुनर्संरचना, संवैधानिक निकायहरूको स्वतन्त्रता, न्यायपालिका र सुर्क्षा संयन्त्रको सुधारजस्ता विषयमा जनताले स्पष्ट मार्गीचित्र अपेक्षा गरेका छन् ।

नेपालको राजनीतिक इतिहासमा यसपटकको निर्वचनले एउटा नयाँ अध्याय सुरु गरेको छ । लामो समयदेखि परम्परागत राजनीतिक दलहरूबाट बढ्दै गएको जनअसंतुष्टि, भ्रष्टाचार, विकासको अभाव, बेरोजगारी र शिशासमीको गिराशिथि कारण श्वेतन्त्र पार्टी (रास्वपा) ले करिब दुईतिहाइ बहुमत प्राप्त गर्दै सरकार गठन गर्‍यो । काठमाडौं महानगरपालिका मेयरका रूपमा आफ्नो छुट्टै काङ्ग्रेसी र सुशासनको छवि बनाएका बालेन्द्र (बालेन) शाह देशको प्रथममन्त्री बनेपछि नेपाली जनताले परिवर्तनको नयाँ युग सुरु हुने ठूलो अपेक्षा गरेको थिए । सरकार गठन भएको पहिलो सय दिन पूरा भएपछि जनताले एउटा स्वाभाविक प्रश्न सोधिरहेका छन् । के सरकारले जनताले देखेको परिवर्तनको संकेत दिन सफल भयो त ? सरकार गठन भए लगत्तै सार्वजनिक गरेको सय दिन कार्ययोजना हेर्दा प्रशासनिक सुधार, सुशासन, भ्रष्टाचार निवन्धन, डिजिटल शासन, सार्वजनिक सेवा प्रवाह, आर्थिक सुधार, शिक्षा, स्वास्थ्य, कृषि, उद्योग तथा पूर्वाधारलगायतका क्षेत्र समेटिएका एक सय प्रबन्धबद्धता राखिएका छन् । धेरै

जसो पार्टिहरुका चुनावी घोषणापत्रमा राखिएका सामुहिक प्रतिबद्धतालाई पनि यो सरकारले सेमेटन खोजेको देखिदा पुराना दलहरु सग आजित भएको अझै धेरै नागरिकहरु सुनिँदै गएको छ ।

यी प्रतिबद्धतामध्ये केही उल्लेखनीय रूपमा कार्यान्वयन भएका छन् भने धेरै योजना अभै प्रक्रिया, अध्ययन वा प्राथमिक चरणमै सीमित छन् । सबैभन्दा सकारात्मक पक्ष भनेको सरकारले प्रशासनिक सुधारलाई प्राथमिकतामा राखेको देखिन्छ । मन्त्रालयको संख्या घटाएर सरकारी खर्च कम गर्ने प्रयास गरिएको छ । केही अनावश्यक बोर्ड, समिति तथा निकायहरु खारेज वा एकीकरण गर्ने प्रक्रिया सुरु गरिएको छ । सार्वजनिक प्रशासनमा राजनीतिक हस्तक्षेप कम गर्ने, कर्मचारी आचारसंहिता लागू गर्ने तथा सेवा प्रवाहलाई सरल बनाउने दिशामा गरिएका निर्णयले राज्य संयन्त्रलाई चुस्त र उत्तरदायी बनाउने संकेत दिएका छन् । सुरासन र भ्रष्टाचार नियन्त्रणका क्षेत्रमा पनि सरकारले केही सार्थक निर्णय गरेको छ ।

२०६२/६३ पछि सार्वजनिक पद धारण गरेको व्यक्तिहरुको सम्पत्ति छान्विन गर्ने सरकारको अर्को महत्वपूर्ण उपलब्धि । सार्वजनिक सेवा प्रवाहमा केही सुधार ल्याउने प्रयास हो । केही जिल्लामा सरकारी सेवा शनिबारसमेत सञ्चालन गर्ने, हुलाकमार्फत सरकारी कामजात गर्ने पुर्याउने तथा नागरिक सहयाता प्रणाली सञ्चालनमा ल्याउने निर्णयले सेवा प्रवाहलाई केही सहज बनाउने संकेत गरेका छन् । श्रमण सरकारका अधिकांश निर्णयहरु विश्लेषणात्मक, परिणाममुखित्व तथा परिपक्व भने छन् । सरकारका सकारात्मक पक्षमै केही गम्भीर प्रश्नहरु पनि उठिरहेका छन् । काठमाडौँ उपत्यकाका नदी किनारका अवैध संरचना हटाउने निर्णयलाई धेरैले साहसी कदम माने पनि त्यहाँ बसोबास गरिरहेका वास्तविक भूमिहीन तथा सुकुवासीहरुको नुनःस्थानपको सप्ट योजना अभै नदिएकाले सरकारको मानवीय पक्षमाथि प्रश्न उठेको छ । विकास र कानून कार्यान्वयनमै सामाजिक न्यायको सन्तुलन कायम गर्नु सरकारको जिम्मेवारी हो । सरकारको सबैको अभिभावक बननु पर्छ । हरेक कुराको सही विश्लेषण दिनु सरकारको दायित्व हो ।

उच्चस्तरीय आयोग गठन गर्नु, सार्वजनिक खरिद प्रणाली सुधारका लागि कानुनी संशोधन गर्नु तथा सम्पत्ति अभिलेखलाई डिजिटल प्रणालीमा लैजाने तयारी गर्नु सरकारात्मक प्रयास हुन् ।

वर्षौंदेखि मौलाएको भ्रष्टाचार नियन्त्रण गर्ने जनअपेक्षालाई केही हदसम्म सम्बोधन गर्ने संकेत देखिएका छन् । डिजिटल शासनको क्षेत्रमा सरकारले दूतो महत्वाकांक्षा प्रस्तुत गरेको छ । नागरिक सेवा, गुनासो व्यवस्थापन, सरकारी कागजात, डिजिटल हस्ताक्षर, अनलाइन बस, सरकारी पोर्टल तथा डेटा व्यवस्थापनलाई आधुनिक बनाउने योजना ल्याएका छन् । हेरो सरकार प्रणालीलाई एकीकृत द्वासबोर्डसँग जोड्ने, केही सरकारी सेवा घरदैलीमै पुऱ्याउने तथा नागरिक गुनासोको रिजल्ट-डान अनुगमन सुरु गर्नु स्वागतयोग्य उपलब्धि हुन् । तर अधिकांश डिजिटल सुधारका योजना अझै कार्यान्वयनको प्राथमिक चरणमै छन् । नागरिकले प्रत्यक्ष रूपमा अनुभूति

आर्थिक क्षेत्रमा पनि जनताले अपेक्षा गरेजस्तो उत्साहजनक परिवर्तन अझै देखिएको छैन । शिक्षा स्वास्थ्य र विद्युत्मा बजेटमापर्नु लागाइएको क्रम प्रति आम सर्वसाधारणको असन्तुष्टि बढेको छ । बजारमा महँगो नियन्त्रण, रोजगारी सिर्जना, उत्पादन वृद्धि, लगानी विस्तार तथा उद्योग सञ्चालनमा तत्काल प्रभाव पर्ने परिणामहरू आउन सकेका छैनन् । विदेशिने युवाको संख्या घटाउने तथा स्वदेशमै रोजगारी सिर्जना गर्ने चुनौतीलाई केही करस्त भएको सन्केत देखिएको छैन । त्यसैगरी प्रदेश संरचनाको पुनर्समीक्षा, प्रतिनिधिसभाको आकार घटाउने वा नष्टाउने, राष्ट्रियसभाको पुनर्रचना, संवैधानिक निकायहरूको स्वतन्त्रता, न्यायपालिका र सुरक्षा संयन्त्रको सुधारजस्ता विषयमा जनताले स्पष्ट मार्गिष्ट अपेक्षा गरेका छन् । संविधान संशोधनसम्म गर्ने प्रतिवद्धता व्यक्त गरेको सरकारले धेरै विषय तथा ब्रह्महमा ठोस बहर र स्पष्ट योजना

अधि बढाउनुपर्ने आवश्यकता अभै
कायम छ ।

अभूतपूर्व जन्मत प्राप्त नयं
सरकारसंग जनताको अपेक्षा दुलक
हुनु स्वाभाविक हो । यो सरकार
केवल सरकार परिवर्तनको परिणाम
होइन, राजनीतिक संस्कृति
परिवर्तनको चाहनाको अभिव्यक्ति पनि
हो । जनताले रक्षापालार्छौं केवल पुनः
दलको विकल्पका रूपमा भइ नया
राजनीतिक संस्कारको प्रतिनिधिक
रूपमा बहुमत दिएका हुन् । पुरानै शैली
दिलासुस्ती, असम्पन्न निर्णय प्रशासन
जटिलता दोहोरिए भने जनताको
विश्वास चोटि कमजोर हुन सक्छ भन्ने
कुरा सरकार तथा पार्टी पक्षले समर्थन
नगुन जरूर छ । वार्तवमा पछिल्लो
१०० दिन सरकारको सम्पूर्ण मूल्याङ्कन
गर्ने पर्याप्त समय होइन । तर पनि
सय अवधिदेखि सरकारको प्राथमिकता
कार्यशैली, निर्णय क्षमता र प्रशासनिक
इच्छाशक्तिको प्राथमिक संकेत भने
असफल छ । बालेन सरकारको
हकमा हेर्दै चुनाव, प्रशासनिक सुधार
डिजिटल शासन र भ्रष्टाचार नियन्त्रणका
क्षेत्रमा केही आशालगदा सुरुआत भएक
दौरमा सरकारले परेका प्रयासहरूलाई
व्यवहारमा परिणाममुखी बनाउन धेरै
मेहनत आवश्यक छ ।

सरकारको कार्यशैली प्रति जनताम
केही निराशा पनि देखिन थालेको
छ । निर्वाचनअघि गरिएको परिवर्तनको
प्रतिबद्धता र अहिलेको कार्यान्वयनको
गतिबीच अन्तर देखिएको अनुभव यो
नागरिकले गर्न थालेका छन् । सामाजिक
सञ्जालदेखि सार्वजनिक बहससम्म
कामभन्दा घोषणा बढी थियो भन्ने
टिप्पणीहरू राजनितिक विश्लेषक हरूले
टिप्पण गर्न थालेका छन् । सरकारका
जानि सबैभन्दा ठूलो चुनौती भनेको
लागि सवैभन्दा सजो ज्ञान हो । सरकारको
लोकप्रियता कार्यशैली र परिणामले
दिन्छ । बालेन शाहले काठमाडौँ
महानगरपालिकामा सनातन
प्रभावकारी काम गरेर जनताको विश्वास
जितेका थिए । अब प्रधामन्त्रीक
रूपमा त्योभन्दा धेरै ठूलो जिम्मेवारी
उत्तिको कौधमा आएको छ । राज्य
सञ्चालन संस्थागत क्षमता, सुशासन
परदर्शिता र प्रभावकारी कार्यसम्पादनले
सफल हुन्छ ।

हलिनमु अवधिं मानिने सरकारक
सय दिन आशर चनुतीत दुवैको मिश्रणक
रूपमा देखिएको छ । केही क्षेत्रमा
सुखाको आधार तयार भएकी छैनन्
धेरै क्षेत्रमा अझै अन्योलता कायम
नै छ । जनताले सरकारलाई दिएको
अभिमत स्थायी होइन, तर रास्वपाको
सवालमा यो कार्यकाल छ किनकि
यो मत पार्टीका कार्यकर्ताले नभै आम
नागरिकले दिएका हुन् । वास्तवमा भन्ने
हो भने दल परिवर्तन नगरी मत परिवर्तनको
अवस्था हो अहिलेको अभिमत । यी
सरकारले घोषणा गरेका प्रतिबद्धतालाई
इमानदारीपूर्वक कार्यान्वयन गर्दै सुशासन
आर्थिक सुधार, रोजगारी, भ्रष्टाचार
निन्त्रण र सार्वजनिक सेवा सुधारमा ठोस
परिणाम दिन सक्यो भने यसले नेपालको
राजनीतिमा नयाँ युगको सुरुआत
सकछ । तर परिवर्तनको नाराभै सरका
सीमित रह्यो भने जनतामा पलाएको
आशा फेरि निराशामा बदलिन धेरै सम्भव
नैछ ।

बर्डफ्लु : किसानको आर्थिक संकट, जनस्वास्थ्यको जोखिम र नीतिगत पहलको खाँचो

प्रकाशचन्द्र खड्का

बर्डफ्लु फेरि नेपाली कृषि क्षेत्रका लागि गम्भीर चुनौती बनेर आएको छ । यो एउटा पन्छीको रोग मात्र होइन, यसले किसानको जीविकोपार्जन, उपभोक्ताको विश्वास, बजारको स्थिरता र देशको खाद्य सुरक्षालाई एकैसाथ प्रभावित पार्छ ।

पछिल्लो सरकारी विवरणअनुसार बर्दभुत देशका ११ जिल्लामा फैलिएको छ । फापा, मोरङ, सुनसरी, महोत्तरी, बारा, फिर्तपुर र पश्चिम नवलपरासीमा संरक्षण गन्य-जंगलमा आएको भए पनि काठमाडौँ, भक्तपुर, ललितपुर र काभ्रेपञ्चजन्यकोमा नियन्त्रणका लागि ६ लाख ५८ हजार ३१३ वटा कुवुवा, १० लाखभन्दा बढी अण्डा र २ लाख २२१ हजार किलोग्रामभन्दा बढी दाना नष्ट गरिएको छ । सरकाले प्रभावित किसानलाई अधिकतम ५२ प्रतिशतसम्म क्षतिपूर्ति उलब्ध गराउने गरी करिब ७५ करोड रुपैयाँ वार्षिकको राहत व्यवस्थापन प्रक्रिया अघि बढाएको छ । यी तथ्यांक

सरकारी कागजका अंक मात्र होइन् यी हजारौँ किसानको पसिना, बैंकबाट लिएको ऋण, परिवारको भविष्य र वर्षौँको मेहनतको यथार्थ कथा हुन् ।

सबैभन्दा पहिले संरक्षण नियन्त्रणका लागि सरकारले देखाएको तदारकता, पशु स्वास्थ्य प्राविधिकहरूको संक्रियता, संक्रमित क्षेत्रको व्यवस्थापन तथा राहत उपलब्ध गराउने निर्माणको प्रसाश गुनगुन। संरक्षका बेला राज्यले नागरिकसँगै हुनु भन्ने दायित्व पूरा गर्ने प्रयास गरेको देखिन्छ। तर कुनै पनि नीतिगत सफलता घोषणा मात्रले होइन, प्रभावकारी कार्यान्वयनले मापन गर्छ। आज धेरै किसानको साम्रा प्रश्न छ- 'राहत त घोषणा भयो, तर मेरो खातामा कहिले आउँछ ?'

कुसुवा नष्ट भएपछि किसानको आम्दानी त्यही दिनदेखि बन्द हुन्छ । तर बैँकको किस्ता रोकिनु, ब्याज बढ्न छोड्दैन, कर्मचारीको तलब रोकिँदैन र घरपिवावरको खर्च पनि थाम्निँदैन । यही कारण राहत हिलो पुगु किसानका लागि अर्कै संकट बन्द पुगेको छ ।

अहिले राहत वितरण प्रक्रियामा प्राविधिक प्रतिवेदन, मुचुल्का, सिफारिस, स्वीकृति, बजेट निकास र अन्य प्रशासनिक प्रक्रिया पूरा गर्नुपर्छ । यी सबै चरण पूरा हुँदासम्म महिनाौँ बित्न सक्छ । तर किसानलाई राहत संकट सकिरपछिपछि होइन, संकट सबैको समथामा चाहिन्छ-

यसर्थ राहत वितरण प्रणालीलाई पुनःसंरचना गर्ने समय आएको छ । प्रत्येक पालिकामा पशु सेवा शाखा, स्थानीय प्रशासन, किसान प्रतिनिधि र सम्बन्धित प्राविधिक सम्मिलित

‘हुत राहत सहजीकरण संयंत्र’ गठन गरिनुपर्छ । प्रारम्भिक क्षतिको प्रमाणिकरण गर्ने अधिकार यही संयन्त्रबाट दिई सो दान दिनिभरि प्रतिवेदन तयार गर्ने व्यवस्था हुनुपर्छ । त्यसोभन्दा प्रदेश र संघीय सरकारले अधिकतम २५ दिनिभरि राहत रकम सम्बन्धित किसानको बैंक खातामा जम्मा हुने कानुनी व्यवस्था सुनिश्चित गर्नुपर्छ । राहत वितरणको सम्पूर्ण अभिलेख डिजिटल प्रणालीमा राखी सार्वजनिक गरि पादर्शिता बढ्नुका साथै किसानको विश्वास पनि बलियो हुनेछ ।

तर राहतले मात्र आर्थिक रूपमा थिचिएको किसानलाई फेरि उध्याउन सक्दैन । नेपालका अधिकांश व्यावसायिक कुखुरापालक किसानले बैंक तथा वित्तीय संस्थाबाट ऋण लिएर व्यवसाय सञ्चालन गरेका छन् । बर्दभुत्तुका कारण सबै कुखुरा नष्ट भएपछि उत्पादन शून्य हुन्छ, तर ऋणको किस्ता र ब्याज भने थपै थपै लाग्दो रहन्छ । यस्तो अवस्थामा धेरै किसान कालोसूचीमा पर्ने जोखिममा हुन्छन् ।

त्यसैले सरकारले बर्दोल्लुबाट प्रभावित भई प्रमाणीकरण भएका किसानका लागि कम्तीमा एक वर्षसम्म ऋणको किस्ता स्थगन, ब्याजमा सहूलियत र ऋण पुनर्तालिनीकरणको विशेष व्यवस्था नेपाल राष्ट्र बैंकमार्फत गर्नुपर्छ । यो ऋण मिनाहा गर्ने प्रस्ताव होइन, किसानलाई पुनः उत्पादनमा फर्किने अवसर दिने नीति हो ।

त्यस्तै, फार्म पुनः सञ्चालन गर्न किसानले किटाणुनाशक, औषधि, भिटामिन, खोप, जैविक सुरक्षा सामग्री र नयाँ चल्ला खरिद गर्नुपर्छ । तर यही समयमा

अनीह्रस्वयं पर्व्याप्तं नगरं हुंदैत । त्यसैले प्रमाणीकरण भएका किसानलाई निश्चित अवधिभरमा औषधि तथा जैविक सुखा सामग्री खरिदमा विशेष सहूलियत वा अनुदान उपलब्ध गराउने नीति आवश्यक छ । साथै दाना खरिदमा सहूलियत कर्जा, पुनः उत्पादन सुरु गर्ने किसानलाई ब्याज अनुदान, प्रभावकारी पशु बीमा तथा जैविक सुखा मापदण्ड पूरा गर्ने फार्मलाई विशेष प्रोत्साहनको व्यवस्था गर्ने सके बौध्दिकमा प्रयाप्त संरक्षकको असर धेरै हदसम्म कम गर्न सकिन्छ । बर्दोपतुले किसान मात्र होइन, बजारलाई पनि प्रभावित गर्छ । संक्रमण एउटा जिल्लामा देखिए पनि देशभरका किसानको उत्पादन बिक्री घट्छ । धेरै उपभोक्ताले डाका कासो र अण्डा किन्ने झन्ड्छन् । जबकि वैज्ञानिक तथ्य के हो भने, राम्रोसँग पकाएको कुखुराको मासु र अण्डा सुरक्षित रहन्छ । त्यसैले सरकार, सञ्चारमाध्यम र जनस्वास्थ्य निकायले अफवाह होइन, तथ्यमा आधारित सन्तान निरन्तर प्रवाह गर्नुपर्छ ।

यस सन्दर्भमा उपभोक्ता हित क्षेत्रमा काम गर्ने संस्थाहरूको भूमिका पनि उत्तिकै महत्त्वपूर्ण छ। उपभोक्ताको हित भन्ने मूल्य घटाउनु वा बजार अनुगमन हुन पामा होइन। किसान जोषिएमा सुखीसँगै खाद्य वस्तुको उत्पादन निरन्तर रहन्छ। किसान कमजोर भयो भने भोलि बजारमा अभाव पर्जिना हुन सक्छ र मूल्य पनि बढ्दैन सक्छ। त्यसैले किसानको संरक्षण र उपभोक्ताको हितलाई एउटै खाद्य प्रणालीका दुई आधारस्तम्भका रूपमा हेर्नुपर्ने समय आएको छ।

बर्हस्पुको जोखिमलाई दीर्घकालीन रूपमा व्यवस्थापन गर्न सरकारले अब िलाई गर्नु हुँदैन । आवश्यक परे विद्यमान नीतिको परिमार्जन र संशोधन गर्नुपर्छ । राहत, वितरणको स्पष्ट समझौता, स्थानीय तहमा द्रुत संयन्त्र, स्थानीय जोखिम व्यवस्थापन कोष, प्रभावकारी पुर्न बीमा, बैंक ऋण सहूलियत, औषधि तथा जैविक सुरक्षा सामग्रीमा अस्थायी सहूलियत, आधुनिक प्रयोगशालाको विस्तार, रोगको शीघ्र परीक्षण, डिजिटल अनुगमन प्रणाली तथा 'वन-हेल्थ' अवधारणाबाट आधारित स्थानीय समन्वय संयन्त्र अब नीतिको अभिन्न हिस्सा बन्नुपर्छ ।

किसानलाई राहत दिनु राज्यको खर्च होइन, राष्ट्रको खाद्य सुरक्षामा गरिएको लगानी हो । किसानलाई पुनः उत्पादनमा फर्काउनु अनुदान होइन, मुलुकको कृषि अर्थतन्त्रलाई जोगाउने नीति हो ।

आजको आवश्यकता किसानप्रति सहानुभूति व्यक्त गर्नु मात्र होइन, उनीहरूलाई फेरि उभन सक्ने आर्थिक आधार प्रदान गर्नु हो । राहत छिटो पुग्ने व्यवस्था, बैंक ऋणमा सहूलियत, औषधि खरिदमा अस्थायी सहयोग, स्थानीय तहबाट हुत निर्णय र पारदर्शी कार्यान्वयन सुनिश्चित गर्न सक्ने बर्दपुस्तको संकटलाई धेरै हदसम्म व्यवस्थापन गर्न सकिन्छ।

अन्त्यमा, किसान बच्चो भने कृषि बच्छ, कृषि बच्चो भने खाद्य सुरक्षा बच्छ, र खाद्य सुरक्षा बच्चो भने देशको भविष्य सुरक्षित हुन्छ। अब निर्णय गर्ने पालो राज्यको हो।

स्वास्थ्य खबरबाट

